

PHẦN 6

Buổi chiều khi hết giờ làm việc. Hai người vừa bước ra khỏi phòng thì Thu Huyền nói với Nhã Uyên:

- Mình thật không ngờ hôm nay mi tiến bộ đến như vậy?

Vừa mở khẩu trang ra, Nhã Uyên vừa nói:

- Thì cũng phải cố gắng để khắc phục chứ.

Nhưng với mi thì rất lạ. Từ một cô gái yếu đuối sợ máu mà bây giờ đã cứng rắn lên rồi.

Lờm bạn Nhã Uyên nói đùa:

- Mi làm ta phồng mũi lên rồi nè!

- vậy hả?

- Về thôi!

- Nhưng mà...

- Sao vậy? Còn gì nữa đây?

Thu Huyền cười tủm tỉm:

- Lát sẽ biết nhỏ ạ!

Nhã Uyên làm mặt giận:

- Mai ta lấy xe nhà để đi. Ta hông thèm đi xe của mi đâu!

Nhưng mà chờ mãi mà chẳng thấy Khánh Tường đâu cả, Thu Huyền cảm thấy giận vô cùng.

Lát sau di động của Nhã Uyên có tín hiệu.

Nhìn vào máy thấy số lạ Nhã Uyên ngần ngại:

- Alô! Nhã Uyên đây!

- Có phải cô đang đứng chờ Khánh Tường phải không?

Nhã Uyên thốt lên:

- Cô là ai?
- Ái Sương đây, không ngờ mình lại là đối thủ của nhau phải không?
- Nhưng tôi...
- Khánh Tường đang ở chỗ tôi và gia đình đang bàn chuyện hôn nhân.

Thu Huyền thấy mặt bạn tái xanh, liền giật máy để nghe:

- Sao, cô nghe rõ rồi chưa, và nhớ đừng quấy rầy Khánh Tường nữa. Cô đâu không lại tôi đâu. Ha... ha...

Thu Huyền hét lên trong máy:

- Cô im đi! Chưa đến đoạn kết chưa chắc ai hơn ai đâu. Hãy chờ đó!

Ái Sương bậm môi, cô gằn từng tiếng:

- Khánh Tường đang ở nhà tôi, cả cha mẹ anh ấy cũng ở đây. Họ đang bàn việc hôn nhân của chúng tôi đây.

Thu Huyền trợn mắt:

- Anh ta dám!

Ái Sương cười một cách giễu cợt:

- Cô thua rồi, bãy rút lui đi!
- Cô đừng có mà nằm mơ!

Giần lại máy, Nhã Uyên rân rần lệt:

- Đủ rồi Thu Huyền! Ta đang buồn đây nè, mi không thấy sao hả?
- Buồn hay nản hả mi?

Đưa tay lau khô nước mắt, Nhã Uyên nghe đau nhói con tim mình:

- Vậy là đã rõ rồi phải không Thu Huyền?

Lắc đầu, Thu Huyền ngăn:

- Vẫn chưa đâu, chúng ta chỉ mới nghe một phía thôi mà!
- Đừng an ủi ta mà!
- Ta không tin là anh ấy tệ đến như vậy đâu!

Thở dài ngao ngán, Nhã Uyên than thở:

- Mi đừng có an ủi ta làm gì, ta biết mình phải làm sao mà.

Sợ bạn lại buồn, Thu Huyền rủ cô đến siêu thị để mua sắm. Nhưng Nhã Uyên từ chối.

Mặc cho cô có chấp thuận hay không Thu Huyền cho xe chạy vào siêu thị gọi xe xong Thu Huyền nắm tay lôi bạn đi vào. Thu Huyền lí nhí:

- Vào đây mát mẻ dễ chịu ghê hả nhỏ?

Thần thờ, Nhã Uyên vẫn còn nghe âm vang của tiếng nói Ái Sương. Rụt tay lại Nhã Uyên như hốt hoảng:

- Mình về nhà thôi Thu Huyền!

Thu Huyền nhăn nhó:

- Mới vào chưa kịp mua gì cả. Mi đừng có quá đáng nghe.

Im lặng đi theo bạn, Nhã Uyên cảm thấy mình lạc lõng vô cùng.

Chợt Thu Huyền nói với cô:

-Mi đứng đây nha, tự nhiên ta muốn vào toa lét một chút!

Gật đầu, Nhã Uyên đứng khoanh tay nhìn cảnh vật chung quanh.

Lát sau, Thu Huyền tủm tủm cười đến bên bạn:

- Uống ly nước Nhã Uyên ạ!

- Mi có khùng không, ở đây làm gì có nước?

- Thì mình đi ra ngoài!

Lườm bạn, Nhã Uyên hơi nhếch môi cười:

- Mi mới khùng hơn ta đó.

Kệ nói gì thì nói, Thu Huyền đẩy xe đến quầy tính tiền rồi cùng Nhã Uyên bước ra ngoài.

- Ra ngoài này không khí lại nóng muốn chết!

Hai người bước vào quán, thấy Nhã Uyên không vui nên cô đành phải nói:

- Mi không được vui hả? Thôi uống nước xong rồi về. Mi nên vui lên giúp ta một chút đi!

Gọi bai ly cam vắt, Thu Huyền lại nói:

- Trời này uống cam vắt cho hạ hỏa!

Nhã Uyên vừa uống ngụm nước thì Khánh Tường cũng vừa cho xe dừng lại. Thoáng giật mình Nhã Uyên đứng lên:

- Mình về thôi Huyền!

Lắc đầu, Thu Huyền nói như reo:

- Ta còn mệt và khát nước lắm. Mi ác vừa vừa thôi nhé!

Khánh Tường bước vào, anh lên tiếng ngay:

- Hai người chờ anh có lâu không?

Nhã Uyên quay ngang:

- Ai chờ anh mà lâu hay mau chứ?

Thu Huyền cũng không kém gì bạn, cô cũng hậm hực nói:

- Anh thật gan hùm. Dám trêu chọc tình cảm của bạn tôi.

Khánh Tường nhìn sững hai người. Anh muốn thanh minh:

- Anh bận...

Thu Huyền gắt lên:

-Thôi đi! Anh đừng có biện minh làm gì nữa. Anh có biết từ này giờ tôi vất vả lắm không hả?

Lắc đầu, Nhã Uyên trở lại bình thường, cô lạnh lùng bảo:

- Đừng nói nữa Thu Huyền. Mình muốn về nhà thôi!

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên nói như xin lỗi:

- Việc xảy ra đột ngột quá anh không kịp báo tin cho em!

Nhã Uyên rân rân nước mắt, cô xoa tay:

- Thôi đủ rồi, anh có thể về được rồi đó.

Khánh Tường cảm thấy bất bình nhìn cô:

- Chẳng lẽ vì anh sai hẹn, vậy mà em nõ đối xử với anh vậy sao?
- Em thì vậy đó. Từ nay anh đừng đến gặp em nữa.
- Nhã Uyên!
- Anh đừng gọi tên tôi.

Thấy bạn đang bị xúc, Thu Huyền đứng lên:

- Mình về nghe Uyên?

Rồi quay lại Khánh Tường:

- Có lẽ anh đừng nên gặp Nhã Uyên nữa.

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên đăm đăm:

- Em thật sự giận anh sao Nhã Uyên?
- Em không giận anh. Nhưng em không muốn anh phải khó xử. Anh vốn dĩ là của Ái Sương, em không có lý do gì mà xen vào.

Khánh Tường nhăn mặt:

- Anh với Ái Sương không có gì đâu. Em không tin anh sao?
- Anh bảo tôi phải tin anh như thế nào đây. Khi mà thực tế bày ra trước mắt rồi.

Nhã Uyên đứng lên, cô nắm tay Thu Huyền kéo đi:

- Mình về thôi ừnh không thể ở đây lâu được.

Thu Huyền ném cho Khánh Tường cái nhìn giận dữ, rồi cùng Nhã Uyên bước ra xe. Trên suốt dọc đường về nhà Nhã Uyên khóc sụt sụt trên lưng bạn. Thu Huyền cảm thấy thương bạn nên rất đau lòng.

Để cho bạn khóc, Thu Huyền muốn bạn khóc để vơi đi phần nào đau khổ.

Sáng thứ hai Nhã Uyên vào bệnh viện để thực tập ngày cuối cùng. Hôm nay cô đi sớm hơn một chút. Cô ngồi ở bên ngoài để chờ ThuHuyền.

Khánh Tường bước ra anh đến ngồi cạnh Nhã Uyên:

- Em đến sớm vậy?

Hơi nhích ra một chút, Nhã Uyên lạnh lùng đáp:

- Tại tôi thích!

- Sao em lạnh lùng với anh như vậy? Em giận anh dai vậy sao?

- Giận anhư? Em có tư cách gì mà giận anh chứ? Anh an tâm đi, em không sao.

- Nhưng anh không muốn xa em đâu Nhã Uyên!

Mím môi, Nhã Uyên cố dằn lòng, cô không muốn bật lên tiếng khóc.

- Nhưng em phải làm gì đây? Anh nói cho em biết đi.

Khánh Tường rất sợ Nhã Uyên khóc. Anh nói một cách vuốt ve:

- Đừng như vậy mà Nhã Uyên. Đây có thể là một sự hiểu lầm mà thôi!

Lắc đầu từ chối anh Nhã Uyên nói yếu ớt:

- Đừng anh, em muốn chúng ta có sự dứt khoát hôm nay!

- Em thà tin lời người ta hơn anh sao?

- Em không tin ai cả, em chỉ tin những gì mình thấy và hiểu được.

- Nói như vậy là em không thật sự hiểu anh rồi. Người anh yêu chỉ là em thôi Nhã Uyên ạ!

Nhã Uyên chán ghét những lời đường mật ấy, cô gạt ngang:

- Em không muốn nghe anh nói gì nữa đâu!

- Anh đi đi!

- Nhã Uyên anh...

- Anh khỏi cần phải biện minh gì hết, sự phản bội của anh làm em đau đớn. Anh thật là tàn nhẫn.

Thấy Nhã Uyên đang xúc động Khánh Tường chỉ biết ngồi im lặng.

Giận anh, cô nói một cách liều lĩnh:

- Anh hãy quên em đi, em chỉ đùa với tình cảm của anh mà thôi.

Nhã Uyên không chịu nghe anh giải thích mà còn nói những câu xúc phạm đến anh. Khánh Tường rất bực cách nói chuyện kiêu căng của cô:

- Em nói mà chẳng nể nang gì anh cả sao Nhã Uyên? Em khiến cho anh thất vọng vô cùng.

Nghe anh nói Nhã Uyên cảm thấy nản vô cùng. Cô muốn chấm dứt câu chuyện, không kiềm chế được cơn giận cô nói như la lên:

- Anh đi đi! Tôi không muốn gặp mặt anh nữa!

Khánh Tường đứng lên. Dường như nhẫn nhẹn trong anh không còn nữa. Anh bỏ đi thật sự. Dù rất ghét anh nhưng nhìn dáng anh lầm lũi bước đi xa dần cô nghe cảm giác thương yêu ngoài ý muốn dâng lên trong lòng.

Nhã Uyên gục đầu lên hai bàn tay mình. Nước mắt tuôn dài. Một bàn tay đặt nhẹ lên cô:

- Nín đi Nhã Uyên! Ta biết mi đau khổ lắm!

Thu Huyền ngồi xuống cạnh bạn, Nhã Uyên không kiềm lòng được ngả đầu lên vai bạn khóc ngất lên:

- Thật sự hết rồi sao Thu Huyền?

Thu Huyền dỗ dành bạn:

-Có khi nào trong chuyện này còn có cái gì gút mắc mà mi và Khánh Tường cần tháo gỡ không ?

Lắc đầu trên vai bạn, Nhã Uyên nói qua màn lệ:

- Đừng nhắc anh ta nữa Thu Huyền ạ!

- Hãy cố gắng lên Uyên ạ. Hôm nay là ngày cuối cùng mình đến đây!

Mím môi, cố ngăn dòng nước mắt, Nhã Uyên gật đầu:

- Mi nói cũng phải, lần cuối cùng rồi tất cả sẽ lui vào dĩ vãng.

- Mi không sao chứ?

- Không sao!

Lấy khăn giấy lau những giọt nước mắt cho bạn. Thu Huyền nói một cách chân thành:

- Hãy nhìn về phía trước đi Nhã Uyên. Mình tin bạn sẽ vượt qua tất cả.

Gật đầu để bạn khỏi lo lắng về mình, Nhã Uyên đứng lên:

- Chúng ta vào thôi Thu Huyền!

Hai người vừa bước vào cửa phòng thì bị chặn lại:

- Cô nào là Nhã Uyên?

Thu Huyền nhìn Nhã Uyên lo lắng:

- Dạ, bạn tôi đây thưa viện trưởng.

Nhìn cô khắp từ đầu đến chân. Viện trưởng Trần Khiêm khẽ nói:

- Hai cô vào đây đi!

Nắm tay bạn kéo vào bên trong Thu Huyền lo lắng:

- Ông ấy hỏi mi vậy là ý gì?

Nhã Uyên chột lo:

- Liệu có vấn đề gì không?

Thu Huyền sợ bạn lại lo nên vội trấn an:

- Có lẽ ông ấy chỉ hỏi vậy thôi.

Nhã Uyên im lặng. Với cô bây giờ chẳng còn sợ là gì nữa. Dù gì thì cũng chỉ còn một ngày này nữa mà thôi. Cô lắc đầu tự trấn tĩnh mình. Khánh Tường đi vào Thu Huyền là người nhận ra anh đầu tiên. Cô nắm tay bạn trấn an:

-Hãy bình tĩnh nghe, xem như không có anh ta.

- Mi an tâm đi, ta sẽ không sao đâu.

- Vậy thì mình an tâm rồi.

Khánh Tường lạnh lùng bước ngang qua cô. Anh thản nhiên như chưa từng có mặt cô ở nơi này. Nhã Uyên dù lòng đã dạn lònghãy can đảm lên. Nhưng mà sao cô vẫn thấy có gì đó hụt hẫng trong lòng.

Đến buổi trưa, tiệc được bày ra. Ăn mừng tiễn đoàn thực tập. Ái Sương đột ngột xuất hiện.

Nhã Uyên đang tiếp chuyện người bạn chung đoàn là Khang Tuấn. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, Khánh Tường đã thấy và anh vẫn thản nhiên. Ái Sương vô cùng tức tối khi thấy Nhã Uyên không có biểu hiện gì gọi là đau khổ cả. Cô thực hiện phương án hai. Rồi chỗ ngồi Ái Sương mang ly rượu đến trước mặt Nhã Uyên. Cô nhẹ nhàng nói:

- Xin được hân hạnh mời cô ly rượu!

Biết là cô ta đang chĩa mũi nhọn vào mình, cố ý làm mất mặt mình nên Nhã Uyên dè dặt:

- Cảm ơn, tôi không biết uống rượu, xin chị thông cảm.

Khang Tuấn đứng lên, anh nói với Ái Sương:

- Tôi là bạn của Nhã Uyên xin được uống thay cô ấy!

Ái Sương nhìn Nhã Uyên nói như khiêu khích:

- Anh sợ cô ấy say hay sao? Chỉ một chút thôi mà!

Cầm lấy ly rượu trên tay Ái Sương, Nhã Uyên uống cạn rồi trả ly lại cho cô:

- Thế được chưa hả?

- Cô can đảm lắm!

- Đó là chuyện nhỏ. Tôi còn có thể vượt qua chuyện lớn hơn nữa kìa?

Mỉm cười nhìn Khang Tuấn, Ái Sương nói một câu nhiều ý nghĩa:

- Cô nói đúng và tôi cũng nhìn thấy rồi. Cả Khánh Tường của tôi cũng đã nhận thấy.

Nở nụ cười đầy mãn nguyện bước đi! Ái Sương cảm thấy hài lòng về những điều mình đã làm.

Còn Nhã Uyên thì không khước từ một ai. Ai mời là cô cứ uống. Thu Huyền lo lắng:

- Mi sao vậy Nhã Uyên?

- Có sao đâu, vui thì phải uống thôi mà!

Khang Tuấn ngăn không cho cô uống nữa:

- Đừng làm vậy mà Nhã Uyên, có vui lắm cũng đâu cần cô phải làm vậy?

Nhã Uyên cười héo hắt:

- Anh không hiểu được tôi đâu. Anh hãy để cho tôi được uống.

Thu Huyền nháy mắt với Khang Tuấn. Hai người diu cô ra xe. Thu Huyền nói với anh:

- Anh giúp tôi đưa nó về!

Khang Tuấn nhận lời:

- Được! Cô ôm cô ấy nhé!

Tự nhiên Thu Huyền cảm thấy thương bạn mình quá! Tim cô nhói đau. Cô càng cảm thấy giận Khánh Tường nhiều hơn, không ngờ anh ta lại bạc bẽo đến như vậy?

Một tuần sau. Nhã Uyên đau liệt giường, cô dường như không gượng dậy nổi. Bà Nguyệt Lê hết sức lo lắng cho con.

Cũng may là sáng nay Thu Huyền đến thăm, bà than phiền:

- Chẳng hiểu sao mà nó lại như vậy nữa?

Thu Huyền là người hiểu rõ nhất nên vội trấn an bà:

- Xin dì hãy an tâm, nó không sao đâu!

- Con vào mà an ủi nó giúp dì nhé!

- Vâng, dì an tâm đi!

Thu Huyền đẩy cửa bước vào. Nhã Uyên vẫn nhắm nghiền mắt, mặt mày xanh xao, mày cô hơi nhíu lại:

- Con đã nói với mẹ rồi là con không ăn rồi mà!

Thu Huyền xúc động, cô lên tiếng:

- Ta đây mà!

Nghe tiếng bạn Nhã Uyên òa lên khóc tức tử:

- Mi làm gì mà biệt tăm như vậy?

Ôm bạn, Thu Huyền dỗ dành:

- Mi đừng có như vậy được không? Mấy hôm nay ta bận nhưng tại sao mi lại ra nông nổi này chứ?

- Buồn quá mi ạ!

- Buồn rồi tự dày đọa mình như vậy hay sao?

- Vậy mi bảo ta phải làm sao đây?

Thu Huyền xúc cô dậy, phán một câu:

- Mi dậy sửa soạn đi với ta.

Lắc đầu, Nhã Uyên nói giọng yếu ớt như không còn sinh khí để sống nữa:

- Đi làm gì, ta chẳng có chút gì gọi là hứng thú cả .

Dựng bạn dậy, Thu Huyền nói giọng cương quyết:

- Nhất định mi phải đi với ta.

Vẫn lắc đầu, Nhã Uyên từ chối:

- Ta không muốn đi.

- Mi hãy nhìn lại mình đi. Nếu vì anh ta mà ủy mị như vậy thật không đáng đâu. Mi làm ta thất vọng quá. Mẹ mi đi ấy đang ngồi rầu rĩ ngoài kia kia!

Lời nói của Thu Huyền có tác dụng mạnh vào lòng hiếu thảo của cô, Nhã Uyên lo lắng:

- Mẹ ta, mẹ ta sao rồi?

- Vì lo cho mi mà dì hóc hác thấy rõ. Ta thật đau lòng.

Đưa tay bưng mặt, Nhã Uyên khóc tím tấc:

- Ta đã làm khổ mẹ mình rồi sao?

- Nếu biết thương mẹ thì mi nên cứng rắn lên. Đừng vì kẻ không xứng đáng mà làm khổ người thân của mình.

- Ta...

Thu Huyền ngắt lời bạn cô nói tiếp:

- Chuyện anh Tiến Dũng đấy, mi chẳng thấy sao? Anh ta đã làm cho mẹ mình phải điêu đứng vì lo sợ, mi lại tái diễn ư?

Thấy có lỗi với mẹ Nhã Uyên lau nhanh nước mắt cô gượng đứng lên:

- Mi nói rất phải. Ta nhất định phải mạnh mẽ.

Thu Huyền biết bạn nói vậy chỉ là để tự an ủi mình, chứ thật ra Nhã Uyên yếu đuối lắm. Hay tủi thân và khóc là thói quen của cô.

Một lát sau, Thu Huyền cũng giúp Nhã Uyên ăn được hết bát cháo.

Thần sắc của Nhã Uyên cũng được tươi tỉnh hơn.

Hai người bước xuống phòng khách định xin mẹ ra ngoài.

Cô hơi sững người khi nhìn thấy Khánh Tường đang ngồi nói chuyện với mẹ.

Thấy cô Khánh Tường lên tiếng anh lo lắng:

- Em khỏe rồi hả Nhã Uyên?

Ngoảnh mặt đi nơi khác, Nhã Uyên đáp một cách yếu ớt:

- Cảm ơn, tôi chưa chết đâu!

Bà Nguyệt Lê tỏ thái độ không hài lòng:

- Sao con lại nói vậy, Tường có nhã ý đến thăm con mà.

Cổ nuốt giận vào trong vì cô không muốn mẹ phải bận lòng nên nói mát:

- Con chỉ đùa thôi mà mẹ.

Bà Nguyệt Lê đứng dậy lên bà như nhường chỗ cho con gái.

- Các con nói chuyện nhé. Ta còn phải đi làm chút chuyện.

Nhã Uyên nói với theo:

- Anh Hai đâu rồi mẹ?

- À, nó vừa ra ngoài rồi, có gì không con?

Lắc đầu, Nhã Uyên đáp:

- Con lại tưởng anh ở nhà để tiếp khách của anh.

- Con định đi đâu sao?

Thu Huyền đáp thay lời bạn:

- Con định đưa Nhã Uyên ra ngoài một chút đi ạ.

Thấy con chịu đi ra ngoài bà Nguyệt Lê mừng lắm, nên nói:

- Vậy cũng tốt!

Khánh Tường cũng đứng lên:

- Xin phép bác con về ạ!

Bà Nguyệt Lê áy náy:

- Lâu lâu cháu mới đến chơi mà Tiến Dũng không có ở nhà.

- Dạ, không sao đâu bác.

Cả ba cùng ra đến cổng. Khánh Tường hỏi Nhã Uyên:

- Em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em đi?

Lạnh lùng Nhã Uyên lắc đầu:

- Cảm ơn, em đi với Thu Huyền được rồi!

Thu Huyền thấy kỳ kỳ nên nói:

- Ta còn bận một số việc hay là mi đi với anh ấy nhé!

Lắc đầu Nhã Uyên từ chối, cảm thấy khó chịu cô hơi gắt:

- Nếu bận sao mi lại rủ ta ra đây làm gì vậy hả?

Thu Huyền nói như người có lỗi:

- Ta quên thôi mà!

Trùng mắt nhìn bạn Nhã Uyên như sắp khóc, mắt cô long lanh ngấn lệ:

- Nếu mi đi không được thì hãy để ta vào nằm vậy.

Nắm vội tay cô, Khánh Tường nói như năn nỉ:

- Em đừng như vậy nữa mà Nhã Uyên. Thật ra hôm ấy anh vì bận phải đưa mẹ anh đi bệnh viện nên không đến với em được!

Nhã Uyên hét lên giận dữ:

- Thôi đủ rồi, em không phải là con nít đâu.

- Anh nói thật mà sao em chẳng chịu hiểu vậy?

Thấy anh cũng có vẻ thành thật. Nhưng Thu Huyền vẫn còn ảm ức cho bạn nên hỏi:

- Vậy tại sao điện thoại của anh Ái Sương lại giữ chứ, anh nói đi!

Nhã Uyên đưa tay ngăn:

- Thôi đi Huyền ạ! Đừng nên làm khó anh nữa. Mi hỏi vậy làm sao anh trả lời được?

Khánh Tường đành phải nói ra sự thật.

- Hôm ấy Ái Sương có đến nhà anh, trong lúc mẹ anh ngắt anh xúc mẹ lên điện thoại trong túi rơi ra cô ấy nhặt lên và cùng lúc ấy em gọi đến.

Thu Huyền như đã hiểu:

- À, vậy ra cô ta lợi dụng thôi ư để chọc tức Nhã Uyên.

- Đúng vậy!

Nhã Uyên nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực:

- Vậy sao anh không nói?

Khánh Tường bẹo má cô anh nói như có lỗi:

- Anh đến tìm em, em lo khóc rồi mắng anh luôn miệng có cho anh cơ hội để nói đâu.

Thu Huyền trách bạn:

- Cũng tại cái tính hờn mát lại hay mít ướt nữa kia mà, ai mà chịu nổi.

Chu môi, Nhã Uyên cãi lại:

- Chính mi hôm ấy cũng giận anh ấy ghê lắm mà?

Thu Huyền ấp úng:

- Ồ... thì... tại ta thương mi quá thôi.

Khánh Tường âu yếm nhìn Nhã Uyên anh lo lắng:

- Em không sao thật chứ?

Thu Huyền lườm bạn:

- Có anh là liều thuốc rồi còn gì mà hỏi:

Nhã Uyên đỏ mặt xấu hổ:

- Mi đừng nói vậy ta cắt lưỡi im luôn đó.

Thu Huyền lè lưỡi vờ như sợ hãi lắm:

- Ủ, ta sợ lắm, vậy thôi ta không còn lý do gì mà ở lại đây nữa, bye nhé!

Nhã Uyên vội nắm tay bạn kéo lại:

- Ê, mi hứa đưa ta đi chơi mà?

Cười hì hì Thu Huyền nhìn Khánh Tường chế giễu:

- Đừng làm cho ta là kẻ kỳ đà. Ta đến Thọ Bình đây.

- Nhỏ này...

- Khánh Tường có ý đuổi kia, mi không thấy sao?,

Tiếng cười Thu Huyền thật giòn rồi nổ máy xe.

- Chúc hai người vui vẻ nhé!

Nhã Uyên lúng túng, cô đứng trơ ra như đá, Khánh Tường diu cô:

- Mình đi chơi nghe em!

Lùng khùng Nhã Uyên cũng chẳng biết làm sao, Khánh Tường lại nói:

Đừng giận anh nữa mà em.

Lắc đầu Nhã Uyên nói nhỏ:

- Em đâu có giận anh!

Ôm cô anh siết nhẹ:

- Chẳng giận anh mà mặt mày em hốc hác thế này sao?

Hơi nép vào anh, Nhã Uyên thì thầm:

- Tại người ta thương anh thôi mà!

Khánh Tường nghe nói đau con tim. Anh yêu cô vô cùng.

- Nhã Uyên, em đáng được yêu lắm! Nhưng từ nay em đừng nên nghi vấn gì cả. Anh duy nhất chỉ yêu có mình em thôi. Hãy tin anh nhé.

Nhã Uyên nhẹ gật đầu:

- Tin thì tin, nhưng mà em vẫn cảm thấy sợ lắm!

Hiểu tâm trạng của cô, Khánh Tường siết nhẹ cô vào lòng, anh trấn an:

- Sau này dù có chuyện gì em cũng nên bình tĩnh mà phân tích sự việc. Đừng để xảy ra như thế này anh đau lòng lắm!

Nhã Uyên cảm thấy hồi hận, cô gật đầu:

- Em nhớ rồi!

Hai người đi bên nhau. Suốt buổi sáng hôm ấy Nhã Uyên cảm thấy bình yên khi ở bên anh.

Một tuần sau, Nhã Uyên cùng Thu Huyền chính thức nhận nhiệm sở. Khi nhận được quyết định, Thu Huyền mừng quýnh vội kêu lên:

- Ôi ta được về cùng bệnh viện với Thọ Bình!

Nhã Uyên cũng vui lây cùng bạn, cô vui vẻ nói:

- Chúc mừng mi nhé! Mi bạnh phúc nhất đấy!

Thu Huyền lo lắng:

- Vậy còn mi thì sao? Có quyết định về đâu?

Nhã Uyên nói nhẹ tênh:

- Chính bệnh viện mình thực tập.

Thu Huyền tròn mắt:

- Ôi, sao trùng khớp vậy hả?

Nhã Uyên lộ vẻ lo lắng:

- Ta cảm thấy có điều gì đó không ổn.

- Mi lo điều gì vậy?

- Đây là bệnh viện mà cha Ái Sương làm viện trưởng.

Hiểu điều phân vân trong lòng bạn, nên Thu Huyền động viên:

- Vậy thì đã sao chứ. Ta nghĩ viện trưởng là người biết suy nghĩ. Ít ra ông ấy có cái nhìn xa hơn con gái mình.

Vẫn lắc đầu, Nhã Uyên phân vân:

- Làm cha mẹ ai chẳng muốn con mình hạnh phúc.

- Nhưng ông ấy sẽ nhìn ra Khánh Tường yêu mi chứ không phải là con ông ta.

- Ông ấy có đủ quyền uy buộc Khánh Tường phải cưới con ông ta thì sao?

Lắc đầu, Thu Huyền giải thích:

- Đó là do mi lo xa thôi. Là người hiểu biết ông ấy sẽ hiểu rằng hôn nhân không có tình yêu là sẽ khổ con ông ấy.

Nghe bạn phân tích Nhã Uyên đuối lý, cô an tâm mà nói:

- Ta cũng mong như vậy, nhưng mà...

- Còn sao nữa hả?

- Ta thật tình không muốn làm việc chung với Khánh Tường tí nào cả.

-Ta hiểu suy nghĩ của mi. Nhưng ta như vậy hai người gần nhau sẽ hiểu nhau hơn mà.

Nhã Uyên lại thắc mắc:

- Nhưng ta khó hiểu, ta đâu có nộp đơn xin về bệnh viện đó.

- Có lẽ Khánh Tường!

Nhã Uyên lắc đầu:

- Chính anh ấy cũng nói như ta vậy.

Thu Huyền chợt nói:

- Do viện trưởng!

- Do ông ấy ư? Ông ấy làm vậy có ích gì?

Thu Huyền như đã hiểu:

Do mi có tài, ông ấy nhất định nhìn người rất thấu đáo.

Hơi nhú mày, Nhã Uyên càng thêm lo:

- Nhưng ta có tài gì đâu?

- Người làm thầy, nhìn là người ta biết thôi mà!

Nhã Uyên lấy điện thoại ra cô nhất định muốn hỏi cho ra lẽ.

- Alô! Em đây!

- Gì vậy em?

Nhã Uyên hỏi nhỏ:

- Em có quyết định rồi!
- Vậy hả?
- Sao anh không hỏi là quyết định ở đâu?
- Chắc về nơi em thích!
- Không phải!
- Vậy ở đâu?
- Cùng bệnh viện với anh!

Hơi giật mình, Khánh Tường hỏi lại:

- Em không đùa đó chứ?
- Em đâu có đùa.

Khánh Tường lại nói:

- Vậy cũng tốt chứ em!

Nhã Uyên do dự:

- Nhưng mà...

Biết cô lo ngại, Khánh Tường trấn an:

Em đừng lo, có lẽ là do viện trưởng xin em về đó thôi!

- Chính anh ấy cũng nói như ta vậy.

Thú Huyền chột nói:

- Do viện trưởng!
- Do ông ấy! Ông ấy làm vậy có ích gì?

Thu Huyền như đã hiểu:

- Do mi có tài, ông ấy nhất định nhìn người rất thấu đáo.

Hơi nhú mày, Nhã Uyên càng thêm lo:

- Nhưng ta có tài gì đâu?
- Người làm thầy, nhìn là người ta biết thôi mà!

Nhã Uyên lấy điện thoại la cô nhất định muốn hỏi cho ra lẽ.

- Alô! Em đây!

- Gì vậy em?

Nhã Uyên hỏi nhỏ:

- Em có quyết định rồi!

- Vậy hả?

- Sao anh không hỏi là quyết định ở đâu?

- Chắc về nơi em thích!

- Không phải!

- Vậy ở đâu?

- Cùng bệnh viện với anh!

Hơi giật mình, Khánh Tường hỏi lại:

- Em không đùa đó chứ?

- Em đâu có đùa.

Khánh Tường lại nói:

- Vậy cũng tốt chứ em!

- Nhã Uyên do dự.

- Nhưng mà...

Biết cô lo ngại, Khánh Tường trấn an:

- Em đừng lo, có lẽ là do viện trưởng xin em về đó thôi!

- Liệu như vậy có tiện không anh?

Khánh Tường rất hiểu những điều băn khoăn trong lòng cô nên nói:

Anh hiểu rồi! Em đừng lo anh nghĩ sẽ không sao đâu.

- Vậy thôi nghe!

- Chiều anh sẽ tìm em!

- Vâng!

Nhã Uyên tắt máy, Thu Huyền hỏi ngay:

- Sao rồi mi, anh ấy nói thế nào hả?

Nhã Uyên thở dài:

- Trong chuyện này anh ấy cũng bất ngờ luôn.

Thu Huyền mím môi:

- Vậy là cái chắc trăm phần trăm là do viện trưởng giữ mi đấy!

- Có lẽ là vậy?

Cầm quyết định trên tay Nhã Uyên cảm thấy có gì đó không an tâm.

Chiều đến, Khánh Tường xuất hiện. Nhã Uyên mở cồng cho anh cô liền hỏi:

- Anh thấy sao về việc này?

Khánh Tường nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn yêu thương:

- Vậy cũng tốt mà em!

Nhưng Nhã Uyên thì lại lo lắng thật sự:

- Em ngại lắm!

Khánh Tường đặt thẳng vấn đề:

- Nếu em ngại, hay là ta tổ chức cưới sớm để khỏi phải lo.

Nhã Uyên giã nảy:

- Đám cưới ư? Sớm vậy anh, em không chịu đâu.

- Em không yêu anh sao mà nói vậy Nhã Uyên?

Nhã Uyên do dự:

- Em yêu anh nhưng mà cười sớm quá, em chưa chuẩn bị gì cả.

- Em cần chuẩn bị những gì?

Nghe anh hỏi Nhã Uyên hồi rồi. Thật ra yêu anh thì nhiều lắm, nhưng chuyện cưới xin cô chưa từng nghĩ đến.

- Em...

- Có điều gì em chưa tin anh phải không Nhã Uyên?

Lắc đầu cô đáp:

- Không có!

- Vậy là được rồi!

- Thế còn Ái Sương thì sao?

- Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Anh với cô ấy chẳng có gì cả, có chăng là ở phía gia đình.

Nhã Uyên càng thêm suy nghĩ:

- Nếu như vậy liệu mẹ anh có chấp nhận em không?

Khánh Tường nói một cách tin tưởng:

- Nhất định là có rồi! Điều này em đừng nên suy nghĩ nhiều.

Hôm nay bà Nguyệt Lê cùng Tiến Dũng về quê nội ở tận Cà Mau. Nhã Uyên mời Khánh Tường ở lại dùng cơm tối với mình.

Lát sau hai người ra băng đá sau vườn để ngồi tâm sự. Khánh Tường mạnh dạn hơn, anh đưa tay vuốt tóc cô, anh thì thầm bảo:

- Em lúc nào cũng làm cho anh nhớ thương quay quắc cả.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, Nhã Uyên bảo đùa:

- Có thật không đó, đáng nghi lắm à!

Đưa tay vuốt mũi cô, Khánh Tường hơi cúi xuống:

- Em đa nghi vừa vừa thôi ghen.

Nhã Uyên chớp chớp mắt đợi chờ. Khánh Tường cúi xuống đặt lên bờ môi cô một nụ hôn dài nồng nàn yêu thương:

- Nhã Uyên, em thật đáng yêu!

Nhã Uyên cựa quậy trong lòng anh:

- Thật không đó?

Lại nghi vấn anh nữa anh:

- Không đâu, em chỉ muốn chính xác vậy thôi.

Vuốt mũi cô, Khánh Tường nhắc chuyện cũ:

- Hôm em ngồi với Khang Tuấn như vậy là em xem thường anh lắm đó.

Ngồi dậy, Nhã Uyên phân minh:

- Thật ra lúc ấy em cũng chẳng còn tâm trí đâu mà phân biệt thiệt hơn.

- Anh cấm em tái phạm đó nhé!

Nhã Uyên lại ngã đầu lên vai anh:

- Em không dám!

Nhã Uyên nép vào anh như được che chở nâng niu:

Cúi xuống mặt cô, Khánh Tường hôn tới tấp vào má, vào môi cô, vào mắt cô. Nhã Uyên sung sướng đón nhận, cô như quên hết đi bao phiền phức.

Buổi sáng Nhã Uyên vào bệnh viện để nhận việc. Người đón cô là Khang Tuấn.

- Chào cô bé! Hôm nay đến nhận việc hả?

Lịch sự, Nhã Uyên gật đầu:

- Chào anh, em nhận việc ạ!

Khang Tuấn nhìn cô dăm dăm:

-Anh không ngờ nhìn em thấy yếu đuối như vậy mà rất dũng cảm. Em tự vượt lên chính mình rồi!

Lắc đầu, Nhã Uyên khiêm tốn: - Anh đừng nói em càng thêm xấu hổ. Em cô làm được gì đâu chứ.

- Em lại khiêm tốn đó thôi! Nếu không viện trưởng đâu có giữ em ở lại.
- Điều này càng làm cho em lo sợ đấy!

Khang Tuấn bật cười:

- Em nói vậy có biết bao nhiêu người muốn được ở lại đây mà không được đó!

Nhã Uyên nói một cách thành thật:

- Em thì ngược lại, em lắt ngai ở lại đây.
- Tại sao?
- Em không biết
- Có phải vì anh không?

Nhìn anh chăm chăm Nhã Uyên lắc đầu:

- Tại sao anh nói vậy? Em thật sự không hiểu!

Đổi giọng, Khang Tuấn lại ngọt ngào hơn:

- Thật ra anh rất mừng khi biết em được công tác ở đây.

Nhã Uyên định hỏi tại sao, nhưng cô kịp im lặng. Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Khang Tuấn lên tiếng:

- Em muốn hỏi anh điều gì phải không?
- Sao anh hỏi vậy?

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Khang Tuấn lại nói:

- Sao em không hỏi anh là tại sao anh mừng khi em được giữ lại đây à?
- Em không muốn biết!
- Em vô tình vậy sao Nhã Uyên?

Nhã Uyên căng thẳng nói:

- Có khi vô tình vậy mà hay đó anh ạ?

Khang Tuấn nói thẳng thắn hơn:

-Nhưng anh có thể xác nhận em hiểu vì sao anh mừng khi em công tác chung với anh mà.

Nhìn thẳng vào Khang Tuấn, Nhã Uyên lắc đầu:

- Em thật sự không muốn biết.

Đây là ngày đầu tiên cô ta đi làm Khang Tuấn không ngạc nhiên gì mà làm cô ta phải sợ, nên anh đổi hướng:

- Em theo anh, chúng ta bắt đầu làm việc nhé!

Gật đầu, Nhã Uyên đi theo anh. Đến cuối hành lang Nhã Uyên gặp Khánh Tường từ phòng bước ra. Hai người gặp mặt nhau. Khang Tuấn cố tình đi lọt vào phòng. Nhã Uyên bước lại gần Khánh Tường hơn:

- Sao lại là anh ta hướng dẫn em chứ?

Hiểu được trăn trở trong lòng của cô, nên Khánh Tường trấn an:

- Em an tâm, chỉ mấy ngày đầu thôi, rồi sau đó em có thể tự làm được rồi.

Nhã Uyên gật đầu:

- Vậy em đi nghe!

- Em cẩn thận đấy!

Suốt buổi ấy Nhã Uyên chỉ biết chăm chú làm việc. Dù có đôi lần Khang Tuấn nói việc riêng, nhưng cô vẫn phớt lờ. Trong lúc Nhã Uyên rảnh rỗi thì Khang Tuấn lại gọi chuyện:

- Em và Khánh Tường biết nhau à?

- Vâng!

- Lâu chưa Nhã Uyên?

- Em cũng không nhớ!

- Vậy là em có biết Ái Sương!

Nhã Uyên biết đó mới là mục đích anh ta gọi chuyện:

- Cô ấy là con của viện trưởng.

Khang Tuấn rào đón:

- Vậy em có nghe tai tiếng của Ái Sương với Khánh Tường không?

Hơi chau mày khó chịu, nhưng Nhã Uyên vẫn nói:

- Có nghe thì đã sao? Đó là chuyện riêng của người ta mà.

Khang Tuấn lại nói:

- Nhưng dường như anh thấy em và Khánh Tường có tình cảm gì đó rất đặc biệt.

- Anh thấy vậy à?

- Điều này cả bệnh viện đều biết. Và họ sắp kế hôn rồi.

Cố giữ vẻ thản nhiên, Nhã Uyên đáp:

- Vậy sao? Chúng ta sẽ cùng chúc phúc cho anh ấy!

Khang Tuấn ngập ngừng làm như chẳng muốn nói ra:

- Nhưng anh lại thấy Khánh Tường dường như đeo đuổi em.

Mím môi vì giận, Nhã Uyên nói một cách thẳng thắn:

- Cũng giống như anh bây giờ thôi mà.

Như bị lật tẩy, Khang Tuấn xua tay, anh ta biện minh:

- Khánh Tường khác, anh khác!

- Khác nhau ở chỗ nào?

- Anh thì nói thật lòng.

- Vậy sao?

- Nếu chịu khó thì em hãy nên để ý một chút sẽ thấy.

Nhã Uyên tìm cách thoái thác:

- Nhưng thật tình thì em đã có người yêu rồi. Cho nên các anh đeo đuổi cũng vô ích thôi.

- Em chắc như vậy sao?

Nhã Uyên đứng lên:

- Em phải đi làm việc đây, chào anh nhé!

Khang Tuấn nhìn theo một cách bí ẩn, Nhã Uyên, em nhất định sẽ là của anh.

Tối nay cả nhà sum họp.

Bà Ngọc Châu nói với Khánh Tường:

- Con tính sao về cuộc hôn nhân này hả?

Khánh Tường im lặng: Anh chẳng biết nói sao với mẹ mình nữa. Dù gì thì anh cũng quyết đấu tranh hạnh phúc của mình cho bằng được, anh nói:

- Vấn đề hôn nhân còn chưa từng nghĩ đến, con xin mẹ cho con thêm một thời gian.

Bà nghiêm khắc nhìn con trai:

- Con có biết mình đã bao nhiêu tuổi rồi chưa?

Khánh Tường nhìn mẹ, anh lấy hết sức can đảm ra để nói:

- Nếu mẹ cho con cưới người con yêu thì con sẽ cưới liền.

Bà Ngọc Châu nhìn con lom lom:

- Cưới người con yêu ư?

- Vâng, thưa mẹ!

- Cô ta là ai?

Khánh Tường nhìn mẹ anh đáp:

- Là một bác sĩ mới ra trường.

Bà Ngọc Châu chau mày suy nghĩ:

- Cô ấy là một bác sĩ ư? Cô ta quê quán ở đâu? Con cái nhà ai?

- Cô ấy cũng ở thành phố này. Cha mất, hiện đang sống với mẹ và người anh.

Bà lại lắc đầu:

- Dù cô ta là gì đi nữa cũng không được. Ba mẹ đã hứa với anh chị Trần Khiêm rồi.

Khánh Tường cố nài nỉ:

- Người ta giàu có như vậy, mẹ ép buộc con làm gì?

- Để con nhờ bản thân mình.

- Vậy là nhục lắm mẹ ơi! Con muốn tự đôi tay mình gây dựng nên sự nghiệp, xin ba mẹ hãy tin con.

Ông Khánh Tần nãy giờ ngồi im đọc báo lắng tai nghe vợ con nói chuyện. Ông đề tờ báo xuống bàn ung dung lên tiếng:

- Con có ý nghĩ như vậy ba cũng rất hài lòng, nhưng làm con người thì phải nên nghĩ trước sau.

Khánh Tường nhìn ba mình, anh hiểu ý ông nên nói:

- Ba dạy thì con hiểu. Nhưng để trả ơn thì còn rất nhiều cách mà ba.

Bà Ngọc Châu than thở:

- Ta từng tuổi này mà vẫn còn chưa có cháu nội để bông thì buồn chết đi được!

Khánh Tường hứa hẹn:

- Nếu ba mẹ cho con cưới người con yêu thì mẹ sẽ có cháu nội thôi mà.

Bà lừ mắt nhìn con:

- Ái Sương nó có gì xấu đâu chứ?

Khánh Tường tỏ rõ thái độ của mình:

- Ái Sương không tử tế hiền lành như mẹ tưởng đâu, cô ta không có nghề nghiệp, suốt ngày chỉ biết ăn chơi đua đòi mà thôi.

- Con có nói quá không đó. Ái Sương nó là con của nhà giàu thì cần gì phải đi làm.

Nghe vợ nói như vậy, ông Khánh Tần xen vào:

- Em có quan niệm vậy là sai rồi. Dù có giàu sang cách mấy cũng phải có việc làm ổn định chứ. Cha mẹ già dẫu có lột da sống đời mà nuôi con mãi chứ.

Bà Ngọc Châu nhìn chồng:

- Ông tán thành ý kiến của con à?
- Nếu nó đúng thì chúng ta nên tán thành.

Xua tay, bà Ngọc Châu như có ý giận:

- Vậy còn lời hứa với anh chị bên ấy thì sao?

Ông Khánh Tần lắc đầu:

- Chuyện này cũng phải để thời gian mà tính.

Bà Ngọc Châu tỏ ý không hài lòng bà nói như gay gắt:

- Chuyện này mẹ thấy không ổn đâu. Mẹ thì vẫn giữ ý định từ trước tới giờ.

Sợ vợ lại giận nên ông Khánh Tần nói buông xuôi theo:

- Em tính sao thì anh cũng nghe theo vậy. Miễn đừng có chuyện gây rắc rối thì thôi.

Bà Ngọc Châu nghi ngờ con trai:

- Hay là con ghét nó rồi con nói cho lắm vào. Mẹ thấy nó nói năng cũng tử tế lắm!

Khánh Tường nhăn mặt, anh khổ sở vô cùng:

- Con đâu có nói dối mẹ điều gì. Thực tế là như vậy đó, con xin mẹ hãy thương con.

Bà ngập ngừng nói:

- Vậy hãy để mẹ gặp Ái Sương rồi mới quyết định.

Khánh Tường biết rằng anh sẽ khó mà làm xiêu lòng mẹ ngay bây giờ nên đành nói:

- Vâng, con sẽ có lời chứng minh cho mẹ gần đây.

Thấy Khánh Tường định đi ra ngoài, bà Ngọc Châu liền hỏi:

- Con định đi đâu chứ?

Khánh Tường hơi khựng lại, anh đáp như hờn dỗi:

- Con vào bệnh viện.

Bà cũng đứng lên, bỏ vào trong, bà nghĩ có lẽ bà đã thua con trai mình rồi. Bỗng bà thở dài thườn thượt.